

Bayram Huzur Ve Mutluluğun Adıdır

– KARAM-41 · 05 Haziran 2019

Güzel şeylere sahip olduğumuzda, kıymetini ve sevinmesini bilirsek o zaman elde ettiklerimizi zamanında ve yerinde değerlendirmesini de başarabiliriz.

Çoğu kez pişmanlıklar, mutsuzluğumuzun belirtileridir. Yani kaçırdığımız fırsatların ve değerlendiremediğimiz zamanın. O yüzden diyorum ki; hayatımızda "keşke" ler hiç olmasa.

Bir aydır yaşadığımız huzurun ve mutluluğun, eşsiz paylaşımların, dostlukların, arayıp gönül almaların, tek yürek halinde perçinleşmenin, hatır sormaların, tatlı tebessümlerin meyvesini nihayet bayramda aldık.

Önemi olan bu hasletlerin bizlerde ve hayatımızda kalıcı olması, bizi bir daha terk etmemesidir. Ne var ki "sevgi ve güzellikler", kıymetleri bilinmezse, rahatsızlık duydukları yüreklerden göç ederler, kendilerini seven ortamlara giderlermiş.

Bütün bu güzellikleri bayram vesilesiyle; kardeşçe, tek yürek halinde kalplerimiz bir atarak yaşadık. Bayram namazlarında camiler doldu taşı. Darlaşan yerleri birlikte paylaştık. Arzu ile tebessümle sıkışarak dostlarımıza yanımızda yer ayırdık.

O yerler, öncelikle kalbimizde sevgi ile zaten hazırlanmıştı. Bu yüzden bedenimizin sıkışmasından, terlemekten katiyetle gocunmadık. Birilerine kaş çatmadık. Mühim olan da buydu. Bunun adı paylaşmaydı, tıpkı ramazanda bir dilim ekmeğimizi, suyumuzu, soframızı "Hak rızası için" paylaştığımız gibi...

Güzel anlar hızlı yaşanır, çabuk bitermiş. Gerçek sevgilerin oluşturduğu mutluluklar ömür boyu sürer. İşte bayram da bu maksatla var.

"Alıştığımız uhrevi havanın, paylaşmanın, hatırlamaların, gönül almanın, sabrın, metanetin vefanın, hediyeleşmelerin" vb. iyiliklerin tatlandığı müstesna bir gündür bayramlar...

Candan, arzu ile, özlenen ve özleten bir dosta sarılır gibi bayramlaştık bayram namazı sonrası. Kimseleri seçmeden, ötelemeden, koşulsuz ve sınırsız. Bel ki de tanımadan İşte bu duyguların, gönül birliğinin adıdır BAYRAM...

İçimizde Ramazan-ı Şerifi uğurlamanın bir tutam hüznü olsa da, tebessümle bakışlarımızdaki bayramı tatmanın huzuru, daha ağır bastı. Keyfimiz daha bir arttı...

Bayram namazı sonrası bir nebze terlemenin değil, bir yüce duyguyu paylaşmanın ferahlığı vardı gönüllerde. İçimize çektiğimiz her nefes, serin olduğundan ziyade, yudumlanan bir şerbetin lezzetini sundu bedenlere. O yüzden derin derin oh...lar , "şükür"ler çekildi...Yürekler ferah yüzler mütebessimdi....

Huzurla, iştiyakla gülen yüzlerle, hür ve bir o kadar rahat adımlarla evlerine yönelen cemaat, belli ki ikinci ve en güzel sevinci hanesinde; ailesiyle, sonra da akraba ve komşularıyla yaşayacaktı.

Vefayla, sevgiyle, saygıyla, hoşgörüyü, tebessümle eller öpülecek, en nadide temenniler terennüm edilerek bayramlaşmalar sürüp gidecek.

Mutluluklar ve sevgi matematik gibi değil ki; iki elma iki elma daha dört etsin. İki kişinin sevgisi, başka iki

kişininkiyle birleştiğinde; elli, belki de yüz ediyor... Paylaşmak hep böyledir. "Acılar azaltır", "sevinçler elbette çoğalır".

Bayram daha şimdiden, candan bir arkadaş, hakiki bir dost gibi sardı sarmaladı her birimizi. Hoşgörü ve paylaşmayı akıttı kalplerimize.

Güzelliklerini sevinçle paylaştık. Gönüllerimiz yumuşadı, duygularımız merhamet ve şefkat bulutlarıyla donatıldı. "İyi ki insanmışım" diyebilmenin haklı gururunu yaşattı bizlere. Masrafsız ve bedel ödemedi...

Ramazan-ı Şerifin sunduğu o güzelim hediyeleri; bir çocuğun sevinçle, hazla harçlığını harcadığı gibi, bizler de ailemiz, akrabalarımız ve dostlarımız için bayramda sarf etmeye başladık.

Bunlar; "vefa, hoşgörü, sevgi, saygı, değer verme, ötelememektir. Gelmeyene gitmek, sormayana aramaktır. İyilik, sabır, paylaşma, komşuluk, akraba eş dost hatırıdır. Yardımlaşmaktır, duadır. Sevinç, tebessüm, yardımlaşma, barış, affetme vb." gibi inciler, mercanlar, pırlantalar... "İnsan olmanın" koşullarıdır: Bazen unutsak, küllendirsek ve ötelese de...

Fakat onlarsız yaşayamayacağımızı, bir yanımızın eksik kalacağını daha iyi anladık sanırım. Onlarla, ailemizin, akrabalarımızın, komşularımızın, sevdiklerimizin, öksüz ve gariplerin, unutulmuşların yüreğine dokunacağız daima. İnsan gibi, "adam" gibi...

İşte bayram belki de bu demek. Sıkıcı, tekdüze, tatsız tuzsuz günleri huzura, tatlı bir heyecana çevirmenin diğer adı... Bu duygu; "yaşamaktan zevk alma"nın tam da kendisi bence. Yaşamak, "süfli, huzursuz, acılarla, kötülüklerle" dolu bir ömrü paylaşmak değil ki...

Söylemlerimiz pozitif, sabrımız daha fazla, hoşgörümüz candan, tebessümümüz daha bir güzel artık. Akrabalarımıza koşuyor, insanlarla tebrikleşiyor, hastaları ziyaret ediyor, iyiliklerde buluşuyor, paylaşmanın tadını ve BAYRAMIN hazzını "milletçe" yaşıyoruz.

İçimizdeki karamsarlıklar, küskünlük ve kırılanlıklar uçup gitti. Zihnimizi meşgul eden gereksiz duygu ve düşünceleri temizlemenin bir tatlı huzuru içindeyiz.

Bencilliğimizin esaretinden kurtararak, "biz" olmanın saadetine kavuştu kalplerimizi adeta. İşte, "aile", "millet" ve "insan" olmanın biricik anahtarı: BAYRAMLAR...

Teknolojinin baş döndürücü yenilikleri, hayatımıza büyük kolaylıklar getirirse de, sessiz ve derinden, bir o kadar da önemli götürüleri var elbette: Sağlığımıza getirdiği olumsuzlukların yanında; "zamanımızı da gizli veya açık bir şekilde çalmaktadır. İnsanları kaynaştıran ortak paydaları yok ederek; aile bağlarının, ve insani değerlerin çözülmesine vesile olmaktadır.

Bu gelişmeler insanı; refaha, huzura, saadete götürmesi gerekirken zengin olma, hakim olma, yönetme uğruna, her türlü çirkinlikler ve merhametsizlikler de yapılabilmektedir.

Tam da burada "bayramların", birleştirici, affedicisi, barışçısı, yardımsever, bizlere yaşama sevinci veren, kaynaşmamıza vesile olan, beden ve ruh sağlığımızın sigortası olan ve toplum katmanlarını mutlu eden motifleri aklı gelmektedir. Bayramlar, mutlu olabilmenin formülünü öğretir insanlığa çünkü.

Temiz ve yeni elbise giyinmenin mutluluğu, el öperek harçlık almanın hazzı, komşularla bayramlaşmanın, paylaşmanın toleransı, çocukların şeker toplamada, harçlık alabilmedeki tatlı ve cıvılcı yarışları savaşın ve huzursuzluğun, her türlü kötülüğün ilacı değil midir?

Bayram namazlarının kalplerimize zerk ettiği manevi haz, ikramlar, küslerin barışması, unutulmuşların

aranması, affetme, tebessümle el sıkışma vb. duygu ve düşünceler, gönül zenginliğimiz tek yürek olmanın en güzel tanımı değil midir?

Bayram; içtenliklerin, sadeliklerin, yalınlıkların sarıp sarmaladığı yüreğimizdeki duruluk ve huzurdur.

"Ahde vefa, kadir kıymet bilme, sevme ve sayma, kanaatkârlık, kalp kırmamak, üzmemek, yardımlaşma ve dayanışma, yaşama sevinci "bayramların bize bahsettiği en lezzetli meyvelerdir.

Teknoloji durmadan hızla ilerleyecektir. Kötüler ve kötülükler de her zaman var olacaktır. Bize düşen, hayattan güzellikleri, iyilikleri alarak kendi manevi hasletlerimizle harmanlayıp ömrümüze huzur ve mutluluk katmak olmalıdır.

"Biz" olmayı ve insan olmayı başarabilirsek, bütün güçlüklerin üstesinden rahatlıkla gelebiliriz. O zaman her günümüz huzurlu ve bayram havasında geçer. Bayramı "bayram yapan" da biz, "hayatı zindan yapan da biz" değil miyiz?

Geçmişin özlemleri ile yetineceğimize, gelin gönülleri önce bayram kılalım. Bayramlarda zaten var olan "huzuru, tadı ve mutluluğu" yeniden hep birlikte yaşayabiliriz.

Bayramınız kutlu olsun...

Sevgiyle kalın...